Państwowy Teatr Żydowski im. E.R. Kamińskiej w Warszawie

Sz. An-ski

MIĘDZY DNIEM A NOCĄ

DYBUK

adaptacja i reżyseria: Szymon Szurmiej

współreżyseria: Artur Hofman

Państwowy Teatr Żydowski
imienia E.R. Kamińskiej

Dyrektor naczelny i artystyczny Szymon Szurmiej

Szymon An-ski

MIĘDZY DNIEM A NOCĄ

Widowisko dramatyczne wg. utworów

"Dybuk" i "Dzień i noc"

Dramat w II częściach

Adaptacja i reżyseria **Szymon Szurmiej**

Współreżyseria **Artur Hofman**

Scenografia **Marta Grudzińska**

Choreografia **Dorota Furman**

Kompozycja i opracowanie muzyczne **Teresa Wrońska**

29/

Premiera: Lipiec 2004

OBSADA

CADYK	**SZYMON SZURMIEJ**
REB SENDER	**HENRYK RAJFER**
LEA	**JOANNA PRZYBYŁOWSKA**
	MONIKA SOSZKA
BABCIA LEI	**STEFANIA STASZEWSKA**
	ALINA ŚWIDOWSKA
MESZUACH / WĘDROWIEC	**MAREK WĘGLARSKI**
MICHOEL	**WALDEMAR GAWLIK**
CHONON	**PIOTR SIERECKI**
HENOCH i RABIN	**RAFAŁ RUTOWICZ**
BATLEM I	**JERZY WALCZAK**
BATLEM II	**ADAM MALECKI**
BATLEM III	**JACEK WOLSZCZAK**
BATLEM IV	**RAFAŁ DAJBOR**
SURE BAS TOYWIN	**ERNESTYNA WINNICKA**
MENASZE	**DARIUSZ DĘBSKI**
OJCIEC MENASZE	**GRZEGORZ KULIKOWSKI**
OSZER	**DAWID SZURMIEJ**
CHASYDZI	**GRZEGORZ GRZYWACZ**
	RYSZARD KLUGE
	GRZEGORZ KULIKOWSKI

adepci:

MARCIN WŁODARSKI
MARCIN BŁASZAK
JANUSZ BRODACKI
ADAM MOLAK
KONRAD CZARKOWSKI

ŻEBRACY	**EWA DĄBROWSKA**
	HALINA DMITRZAK
	IWONA PACHOŃSKA
	JOLANTA PANKOWSKA
	WANDA SIEMASZKO
	BARBARA SZELIGA

adepci:

ALINA GRZYBOWSKA
AGATA DUDEK
WIKTORIA GORODECKA
PAULINA LOMBAROWICZ
MAGDALENA MAJSTERKIEWICZ
KAROLINA NOWAKOWSKA
KONRAD CZARKOWSKI
MARCIN WŁODARSKI
JANUSZ BRODACKI
MONIKA GRUDA

ORSZAK WESELNY	**MAŁGORZATA MAJEWSKA**
	SYLWIA NAJAH
	MAŁGORZATA TRYBALSKA

adepci:

KAMILA BORUTA
MONIKA CHŁUS
PAULINA DULLA
EWA KLIMEK
MARIA PATYKIEWICZ
MARCIN BŁASZAK
OLIWIA ANGERSTEIN
DOMINIKA DAWIDOWICZ
KATARZYNA POST
MARIOLA KUŹNIK

SZYMON AN-SKI

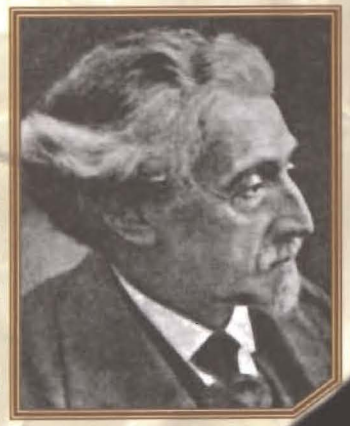

Autor "Dybuka" urodził się w 1863 r. w Witebsku na Białorusi w ortodoksyjnej rodzinie żydowskiej. W wieku 17 lat, pod wpływem Haskali -ruchu oświeceniowego, propagującego odrodzenie kulturalno - społeczne Żydów i zbliżenie do narodów wsród, których żyli - An-ski porzucił żydowskie getto, nauczył się w krótkim czasie języka rosyjskiego i został aktywnym członkiem organizacji Narodna Wola. Równolegle z działalnością polityczną wsród ludu, zafascynowany folklorem rosyjskim,

prowadził pierwsze badania etnograficzne. Ich plonem był cykl artykułów o obyczajach rosyjskiego narodu i dzieło Studia nad literaturą ludową (1894)

W 1892 r. zagrożony aresztowaniem opuścił Rosję i wyjechał do Europy Zachodniej. Przez krótki czas przebywał w Berlinie, potem w Brnie, a w latach 1894-1905 w Paryżu, gdzie został osobistym sekretarzem i przyjacielem znanego teoretyka ruchu ludowego Piotra Ławrowa. We Francji przeżył przełom duchowy; obserwując sfingowany przez antysemitów proces przeciwko Dreyfusowi, kapitanowi Generalnego Sztabu Armii, niewinnie oskarżonemu o zdradę, którego broniła cała postępowa Francja z Emilem Zolą na czele, powtórnie zainteresował się kulturą swojego narodu. Po powrocie do Rosji zaczął pisać po żydowsku - jidisz stał się językiem jego literackiej i publicystycznej twórczości.

W latach 1911-1913 brał udział w pierwszej wyprawie etnograficznej (sfinansowanej przez Maurycego Grinsberga), której celem było ratowanie zabytków żydowskiego folkloru. Przewędrowała ona 66 powiatów Podola i Wołynia, zbierając cenne informacje opublikowane w pracy pt. "Żydowski program etnograficzny". Oprócz gromadzenia dzieł kultury materialnej członkowie wyprawy opisywali zwyczaje, wierzenia, notowali pieśni, baśnie i podania rosyjskich Żydów.

Jedna z tych przekazywanych przez ustną tradycję historii dostarczyła bezpośredniej inspiracji do napisania legendy dramatycznej "Na pograniczu dwóch światów" (1914), która grana później pod zmienionym tytułem "Dybuk" przyniosła mu sławę. Nim "Dybuk" wszedł na scenę, autor przeżył wiele chwil zwątpienia. Za życia nie doczekał się wystawienia sztuki.

An-ski napisał "Dybuka" w dwóch wersjach językowych: rosyjskiej i żydowskiej. Rosyjską wersję przedstawił dyrektorowi Moskiewskiego Teatru Artystycznego (MCHAT) , Konstantemu Stanisławskiemu, który poradził pisarzowi wprowadzenie do dramatu postaci tejemniczego boskiego posłańca - Meszuacha. Z biegiem lat Meszuach stał sie jedną z głównych postaci, wokół których rozwijała się akcja. Stanisławski polecił też wystawienie "Dybuka" hebrajskiej scenie studyjnej Habima, działającej przy MCHAT-cie.

W okresie I wojny światowej An-ski pracował z oddaniem na rzecz niesienia pomocy ofiarom wojny. Pod koniec 1917 r. przeniósł się do Wilna, gdzie założył Wileńsko-

CADYCY - od lewej Adam Malecki, Jacej Wolszczak, Jerzy Walczak, Rafał Dajbor

Żydowskie Towarzystwo Etnograficzne oraz Związek Żydowskich Literatów i Dziennikarzy. Na jednym ze spotkań Związku odczytał pierwszy raz publicznie żydowską wersję Dybuka. Dramat nie uzyskał uznania zebranych.

Z negatywną oceną spotkał się Dybuk również trzy lata poźniej, gdy w listopadowy wieczór 1920 r. w Otwocku pod Warszawą An-ski odczytał go gronu znawców literatury i ludzi teatru, wród których byli min. znany krytyk Szymon Noger, poeta Izaak Kacenelson oraz aktor Abraham Morewski. Krytyczny osąd był jednym z powodów załamania się zdrowia pisarza i nieoczekiwanej nagłej śmierci.

An-ski zmarł 8 listopada 1920 r. i został pochowany w mauzoleum Pereca na cmentarzu żydowskim w Warszawie.

Jego dramat poruszył jednak wyobraźnię twórców teatru i wkrótce za sprawą rażysera Dawida Hermana - uczestnika pierwszej lektury Dybuka w Wilnie - oraz Abrahama Morewskiego znalazł się na scenie. Złożyli oni nad grobem An-skiego przysięgę, iż w ciągu tradycyjnych trzydziestu dni żałoby wystawią sztukę. Prapremiera Dybuka 9 grudnia 1920 r. w warszawskim Elizeum była wielkim wydarzeniem artystycznym i dała początek światowej karierze dramatu An-skiego. Dybuk był też największym osiągnięciem inscenizacyjnym Dawida Hermana, zaś Abraham Morewskim, który podczas otwockiej lektury Dybuka podzielał opinię, iż w sztuce nie ma ról, osiągnął największą sławę i przeszedł do historii teatru jako odtwórca Cadyka z Miropola.

Dzieła An-skiego zebrane w kilkunastu tomach wydano w Warszawie w latach 1920-1925. Wśród licznych utworów poetyckich, opowiadań, nowel, artykułów i prac naukowych An-skiego, do których sięgają dziś znawcy literatury, historycy i etnografowie, Dybuk pozostał dziełem ciągle żywym, wystawianym z powodzeniem w teatrach całego świata.

Michał Friedman

"MIĘDZY DNIEM A NOCĄ"(DYBUK)

"Między dniem a nocą" to najnowsza i wyjątkowa inscenizacja "Dybuka" w historii Państwowego Teatru Żydowskiego w Warszawie, wpisująca się w ponad osiemdziesięcioletnią tradycję wystawień tej sztuki, poprzez najwybitniejszych realizatorów światowych scen dramatycznych.

Pod pseudonimem An-ski kryło się prawdziwe nazwisko pisarza: Szloma Zanwel Rappaport. Kiedy 8 listopada 1920 roku An-ski umierał w Warszawie, nie wiedział, że jego dzieło dramatyczne już miesiąc później będzie miało światową prapremierę w warszawskim teatrze "Elizeum". Od tego momentu rozpoczął się triumfalny pochód " Dybuka" przez

sceny dosłownie całego świata (sztuka została przetłumaczona na siedemdziesiąt języków). W 1921 roku powstają prawie równolegle w Warszawie i Łodzi dwie inscenizacje "Dybuka" autorstwa Abrahama Morewskiego i Dawida Hermana. Jesienią 1921 roku odbywa się premiera " Dybuka" w Teatrze Artystycznym w Nowym Jorku w reżyserii Morrisa Szwarca. Na trwałą w historii zapisała się inscenizacja Wachtangowa w teatrze "Habima" w Moskwie 31.01.1920 roku. To wielkie wydarzenie artystyczne grane było w języku hebrajskim. W 1928 roku " Habima" już w Tel - Awiwie obchodziła uroczystość 600 przedstawienia " Dybuka". W języku angielskim zostaje wystawiony "Dybuk" na deskach Londyńskiego Teatru Królewskiego. W 1927 roku sam wielki Max Reinhard wystawia "Dybuka" w języku niemieckim.

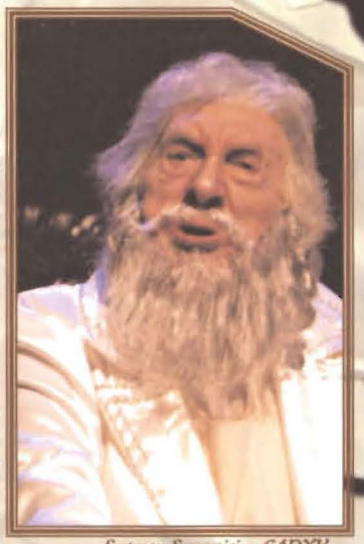

Szymon Szurmiej - CADYK

Na deskach polskich teatrów " Dybuk" na stałe zagościł do repertuaru równolegle z teatrami żydowskimi. Świetne recenzje zyskał "Dybuk" w reżyserii Karola Adwentowicza i z nim w roli głównej. Po wojnie już w latach 90 - tych po sztukę An-skiego sięgali Andrzej Wajda i Agnieszka Holland.

Henryk Rajfer - REB SENDER

Po wojnie "Dybuk" doczekał się kilku realizacji podejmowanych przez Państwowy Teatr Żydowski. Wspaniałą tradycję kontynuował Abraham Morewski, który jednocześnie zasłynął w roli Cadyka. Kontynuatorem sztafety pokoleniowej inscenizatorów był Chewel Buzgan i dwukrotnie do tej pory Szymon Szurmiej, nie licząc jego realizacji telewizyjnej.

Na pytanie, dlaczego tak wielu wspaniałych twórców podejmowało wielkie wyzwanie wystawienia "Dybuka" odpowiedź wydaje się jednoznaczna - jest to dramat wybitny i absolutnie ponadczasowy i choć wywodzący się z tradycji, religii i folkloru żydowskiego to jednocześnie niosący tak wielką siłę przekazu uniwersalnych treści, że przenika każdego widza niezależnie od szerokości geograficznej. Można stwierdzić, że "Dybuk" jest dzisiaj kanonem i słupem milowym w dziejach literatury jidisz i tym dla teatru żydowskiego, czym dla polskiego są "Dziady". "Dybuk" opiera się upływowi czasu, wręcz jego siła przekazu staje się bardziej wyrazista bo odnosi się do wartości wiecznych dla ludzkości jak : Miłość, Prawda, Bóg.

Wszytkie te atrybuty owinięte są atmosferą mistyki, najwznioślejszych uczuć żydowskiego folkloru i filozofii. Jest to wciąż żywe źródło natchnienia dla prawdziwego artysty i każdego wrażliwego człowieka. Inscenizacja " Między dniem a nocą" (Dybuk) zawiera wszytkie wyżej opisane przymioty. Szymon Szurmiej obcuje z "Dybukiem" bez mała jak Goethe z Faustem i najnowsza premiera jest dojrzałą egzemplifikacją twórczej drogi człowieka, który prowadzi Teatr Żydowski od 1970 roku. Szymon Szurmiej kreuje rolę Cadyka , która w historii wystawień sztuki stanowi wyzwanie tylko dla najwybitniejszych aktorów.

"Między dniem a nocą" (Dybuk) to doskonała wizytówka Państwowego Teatru Żydowskiego, który przez 50 lat jest najpoważniejszym nośnikiem kultury żydowskiej i języka jidisz w Polsce i na świecie

Artur Hofman

KWIAT DRAMATURGII ŻYDOWSKIEJ

"Dybuk" to kwiat daramturgii żydowskiej. Nawiązuje do kabalistyki i wspiera się kostiumem chasydzkim. Ten "Dybuk" dotąd świeci jak brylant. Gdy Żydzi szukają swojej autentyczności, sięgają po tę właśnie sztukę, którą grają wszędzie na świecie. (...)

Cmentarz - żywa postać sztuki - włączony jest do codziennej rzeczywistości getta. Zmarli żyją obok żywych. Ci wzywają ich pomocy za każdym razem, gdy zbliża się nieszczęście, gdy są zagrożone społeczność czy pojedyńcza osoba.

Gdy nieszczęście mija żywi dziękują zmarłym za ich wstawiennictwo u Boga. Są bliżej, Bóg daje ucha przede wszytkim im - zmarłym.

W tej symbiozie żywych i umarłych Żydzi przypominają Polaków. Prawda, dwie społeczności żyją w sytuacji, w której pozostał im tylko Bóg. "Dybuk" i "Dziady", dwa portrety narodowe.

Adolf Rudnicki

"Teatr zawsze grany" ,1987

Piotr Sierecki - CHONON

MIĘDZY DNIEM A NOCĄ

Dramat ludzkich postaw i moralnego przesłania

Prezentowane przez nas przedstawienie " Między dniem a nocą" wyrasta z dawnych legend, poetyckich przypowieści i obyczajów religijnych przeszłości żydowskiej.

Ma jednocześnie charakter romantycznej opowieści o miłości i śmierci, osnutej na wierzeniu - zabobonie o wcieleniu się ducha zmarłego w żywą postać. Ten duch zmarłego nagle Chonona wcielający się w postać Lei, jego ukochanej, jest właśnie tym legendarnym dybukiem. Mamy więc z jednej strony nawiązanie do kabalistyki, wspartej chasydzkim kostiumem, a nawet do akcentów mistycznych i metafizycznych, z drugiej zaś obraz miłości dwojga młodych bohaterów, których związek przekreślają nierówność społeczna i obskurancki klerykalizm. Ten realistyczny , a jednocześnie romatyczny wątek, przypominający zarówno " Romea i Julię" i mickiewiczowskie " Dziady" z tkwiącymi w nich elementami nawiedzienia, odwołuje się przede wszytkim do nieistniejącego dziś świata, starych żydowskich obrzędów, zwyczajów i źródeł żydowskiej poezji.

Nie przypadkowo wcześniejszy tytuł dramatu brzmi "Na pograniczu dwóch światów". Świata metafizyki, legendy,przesądu i świata ukazującego duchową, ale realistyczną tragedię niszczęśliwych istot, zwycięstwo prawdy nad kłamstwem, miłości nad śmiercią, w głęboko ludzkim dramacie tkwiącym w postawach bohaterów utworu.

Przedstawienie nasze nazwaliśmy "Między dniem a nocą". Dniem jest tu nie wolny od obyczajowego rysunku, realistyczny dramat wywodzący się z romantycznych wątków folkloru żydowskiego, nocą zaś mistyczne, metafizyczne przesądy i mity zaginionych form żydowskiego obyczaju.

Rozgrywający się konflikt dotyczy dwóch światów, toczy się on jednak nie między Niebem i Ziemią, nie między Dniem i Nocą, a również nie między ogólnie pojętą biedą a bogactwem (wątek Chonona i Reb Sendera) - ale między żywymi , rzeczywistymi ludzkimi uczuciami i losami bohaterów z jednej strony, a umarłym już światem z jego tradycjami, religią i prawami - z drugiej.

ŚLUB - scena zbiorowa ślubu, w środku Lea - Joanna Przybyłowska

Jedynym bohaterem dramatu łączącym dwa światy - metafizyczny i realityczny- jest Posłaniec - Meszuach .Odzwierciedla on wyższe, obiektywne sumienie, rozumie racje wszystkich stron, staje się pośrednikiem między światem żywych i umarłych.

Warto też przyjrzeć się jakże różnym rysunkom postaci Cadyka w "Dybuku" i w drugim wybitnym utworze An-skiego "Dzień i noc". W sztuce "Dzień i noc" Cadyk jest ukazany w całym swym oderwaniu od życia, egocentryźmie i dualiźmie. Pochłonięty własną osobowością i jaźnią nie spełnia on już swojej właściwej funkcji. Chasydyzm został tu ukazany w okresie swojego upadku, kiedy ludowy demokratyzm został zastąpiony cadyckim instytucjonalizmem Cadyk w przedstawieniu " Między dniem a nocą" - i tak potraktował swą rolę Szymon Szurmiej - nie jest świętym, ale zwykłym, normalnym człowiekiem, głębiej od innych pojmującym rzeczywistość i świadom swej niemocy. Uważa jednak, że nie ma prawa zniweczyć wiary w swe powołanie . W przeciwnym razie otaczająca go społeczność chasydów, rozbiegnie się i rozproszy. Do końca więc podejmuje misję rozstrzygnięcia konfliktu i sporu wywołanego postanowieniami ojca Chonona i Reb Sendera. Aspekt obyczajowy, psychologiczny, moralny dominuje tu nad akcentami mistycznymi. Ta ważna problematyka filozoficzna, walka o czystość ludzkich postaw, wartości wieczne dla ludzkości, jak Miłość, Prawda, Bóg - jak to ujął w eseju Artur Hofman, współreżyser przedstawienia - jest najistotniejszym przesłaniem dramatu An-skiego i kluczem do scenicznej interpretacji utworu.

Obecna, trzecia z kolei inscenizacja dramatu podjęta przez Szymona Szurmieja - który tym razem wciela się w postać Cadyka - po wystawieniach w 1974 r. (realizacji telewizyjnej w 1979 r.) oraz w roku 1990 - stara się ukazać właśnie dramat ludzkich postaw - psychologiczny rysunek postaci bohaterów , wyraz moralny i filozoficzny utworu, nie stroniąc od akcentów obyczajowych, realistycznych, które wtopione zostały w romantyczną aurę przedstawienia.

J. S.

POPRZEDNIE REALIZACJE

DRAMATÓW SZ. AN-SKIEGO
W Teatrze Żydowskim im. E.R. Kamińskiej

Szymon An-ski - Dybuk, Inscenizacja i opracowanie dramatyczne: Abraham Morewski, Współreżyseria: Chewel Buzgan, scenografia: Edward Grajewski i Józef Pasmanik, premiera: 16.02.1957 r., Wznowienie: 05.12.1960 r., na zdjęciu: od lewej - M. Lancmanowa - Kobieta, Marian Melman - Reb Sender, Ruta Kamińska - Lea, Frida Szafer - Frade.
Foto: Edward Hartwig

Szymon An-ski - Dzień i noc, Adaptacja : Chewel Buzgan i Izaak Dogim, reżyseria Chewel Buzgan, scenografia: Marian Stańczak, muzyka : Artur Rivier, choreografia: Witold Borkowski, premiera: 23.06.1967, Na zdjęciu : Helena Wilda - Mirjam, Juliusz Berger - Cadyk.
Foto : Franciszek Myszkowski

Szymon An-ski - Dybuk, Adaptacja i reżyseria: Chewel Buzgan, scenografia : Marian Stańczak ; choreografia : Witold Gruca, Opracowanie muzyczne : Jerzy Dobrzański, premiera : 21.02.1970r. Na zdjęciu w środku : Ewa Benesz - Lea, Bernard Ford - Chonon
Fot. Leon Myszkowski

Szymon An-ski - Dybuk, Adaptacja i reżyseria Szymon Szurmiej, Inscenizacja : Chewel Burgan, scenografia: Marian Stańczak, choreografia : Witold Gruca, opracowanie muzyczne : Jerzy Dobrzański, Premiera: 10.10.1974 r. Na zdjęciu od lewej: Seweryn Dalecki - Reb Sender, Herman Lercher - I Batlem, Piotr Erlich - III Batlem, Szymon Herman II Batlem, Szymon Szurmiej - Meszuach
Foto: Leon Myszkowski

Szymon An-ski - Dybuk, Adaptacja i reżyseria : Szymon Szurmiej, inscenizacja : Chewel Buzgan, scenografia : Marian Stańczak, choreografia : Witold Gruca, opracowanie muzyczne : Jerzy Dobrzański, premiera : 10.10.1974r. Na zdjęciu od lewej : Wanda Siemaszko - Frade, Gołda Tencer - Lea, Lena Szurmiej
Fot. Leon Myszkowski

W REPERTUARZE TEATRU

CUD PURYMOWY Na podstawie Pieśni Megilowych Icyka Mangera, Adaptacja i reżyseria: Gołda Tencer, Tekst polski: R.M.Groński, scenografia : Ewa Łaniecka, choreografia: Dorota Furman, muzyka i aranżacja: Dov Seltzer, Jerzy A. Marek, kierownictwo muzyczne: Teresa Wrońska, reżyseria światła: Mirosław Poznański, Premiera : 13.04.2002 r.

SKRZYPEK NA DACHU wg. Szołema Alejchema, Libretto : Joseph Stein, Muzyka : Jerry Bock, Piosenki :Sheldon Harnick, Inscenizacja, reżyseria i choreografia : Jan Szurmiej, scenografia: Wojciech Jankowiak, kostiumy: Wanda Hubka, kierownictwo muzyczne: Teresa Wrońska, Sławomir Lebiedziński, Premiera : 09.07.2002 r.

KAMIENICA NA NALEWKACH - Szlagiery żydowskiej ulicy, Scenariusz: Ryszard M. Groński, Gołda Tencer, Szymon Szurmiej, Inscenizacja i reżseria : Gołda Tencer, Szymon Szurmiej, scenografia: Ewa Łaniecka, kierownictwo muzyczne : Janusz Tylman, Teresa Wrońska, choreografia: Tomasz Tworkowski, Premiera: 16.12.2000 r.

ZACZAROWANY ŚWIAT-CHAGALL. Scenariusz i reżyseria: Szymon Szurmiej, Współpraca literacka: Michał Szwejlich, scenografia: Marian Stańczak, choreografia: Witold Gruca, Premiera: 11.03.1989 r.

Sztuki dla dzieci

KOPCIUSZEK wg Charles'a Perrault'a, Scenariusz, reżyseria i choreografia : Lena Szurmiej, muzyka: Rajmund Filipiak, scenografia: Marta Grudzińska, kierownictwo muzyczne i aranżacja: Małgorzata Hauschild. Premiera : 05.12.2002

KRÓLEWNA ŚNIEŻKA wg Braci Grimm, Scenariusz, reżyseria i choreografia: Lena Szurmiej, muzyka: Rajmund Filipiak, scenografia : Marta Grudzińska, kierownictwo muzyczne i aranżacja : Małgorzata Hauschild, Premiera 01.06.2003. r.

KAMIENICA NA NALEWKACH
Na zdjęciu na pierwszym planie Gołda Tencer.

Zastępca Dyrektora

Lech Wojciechowski

ZESPÓŁ TECHNICZNY

Kierownik techniczny	Maciej Marcinkowski
Oświetlenie:	Mariusz Jarosz
	Jakub Zajda
	Karol Brodziak
Realizacja dźwięku:	Michał Piastowicz
Brygadier sceny:	Jan Grenwald
Rekwizyty :	Irena Sadowska
Prace stolarskie:	Wacław Woźniak
Prace modelatorskie:	Zbigniew Petschl
Prace tapicerskie :	Wojciech Pieńkowski
Kostiumy damskie :	Małgorzata Różańska
Kostiumy męskie:	Marian Dutkowski
Fryzury i charakteryzacja :	Iwona Michalak
	Agnieszka Rębecka
Pracownicy techniczni sceny :	Andrzej Boguś
	Bolesław Kulkowski
	Wojciech Pieńkowski

Redakcja programu :	Jerzy Sokołowski
Projekt okładki :	Andrzej Pągowski
Zdjęcia kolorowe w tekście z obecnej inscenizacji utworu : fot.	A. Machnowski

Państwowy Teatr Żydowski im. E. R. Kamińskiej

00-104 Warszawa, Plac Grzybowski 12/16
TELEFONY : Dyrekcja 620-49-54 ; 624-32-33
Centrala 620-62-81 ; 620-70-25 Tel/ Fax 624-32-33
Mail: bow@teatr.neostrada.pl

Kasa biletowa wew.120, Organizacja widowni wew. 125
Internet: www.teatr-zydowski.art.pl, e-mail:zydowski@polbox.pl
Konto bankowe BPH PBK S.A. w Warszawie nr 05 10600076 0000 401020003820

ZE ZBIORÓW
Instytutu Teatralnego

Państwowy Teatr Żydowski im. E.R. Kamińskiej jest instytucją finansowaną ze środków Samorządu Województwa Mazowieckiego.

Zrealizowano ze środków Ministerstwa Kultury